



«Έργον ἐκ Μοναχῶν, μετὰ τὸ τυπὸν ἀντίγραφου καινοτομηθέν τὸ Εὐαγγέλιον».

Ὁ ἈΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Μηνιαία ἔκδοσις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Ε

Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος 1997

Ἄρ. Φύλλου 26

(64)

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ ΤΟΥ

Προσφάτως ἐκυκλοφορήθη βιβλίον με τίτλον: «Τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου» σσ. 168, με συγγραφέα τὸν Σεβ. Πρεβέζη κ. Μελέτιον. Ὅσες εἶναι οἱ σελίδες τοῦ ἔργου, ἴσως περισσότερες εἶναι οἱ περιεχόμενες εἰς αὐτὸ ἀνακριβείες, ἀντιφάσεις, πλάνες καὶ διαστροφές τῶν Ἀγιογραφικῶν καὶ Πατερικῶν κειμένων!.. Πλὴν τούτου τὴν συγγραφὴν χαρακτηρίζει ἔπαρσις ἐκφράσεως καὶ συχνὸ ὕβρεολόγιον κατὰ τῶν ἀντιφρονούντων.

Ἐπειδὴ τὸ περὶ ἀντιχρίστου θέμα ἔχει ἄμεση σχέσιν με τὴν σωτηριάν τῶν πιστῶν — κληρικῶν Μοναχῶν καὶ λαϊκῶν — διὰ τοῦτο καὶ ἀντέδρασαν ὁμοφώνως κατὰ τοῦ ἀντιχρίστου χαράγματος 666 καὶ τῶν νέων ταυτοτήτων ποῦ θὰ τὸ φέρουν. Πάντες οἱ ἀνωτέρω χαρακτηρίζονται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως θύματα μιᾶς προτεστάντισσας...

Κεντρικὴ θέσις τοῦ ἔργου εἶναι ὅτι τὸ χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου εἶναι μόνον τὸ ὄνομά του καὶ οὐδέποτε ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ 666. «Καὶ ἄρα, τώρα, πρὶν ἔλθει ἡ Β' φάση τῆς φανέρωσης τοῦ ἀντιχρίστου, χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου ΔΕΝ ὑπάρχει!» Καὶ ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει χάραγμα — ἔλλειπει τοῦ ἀντιχρίστου — καὶ ἀφοῦ τὸ 666 δὲν λειτουργεῖ με κανένα τρόπον ὡς χάραγμα, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀνησυχούμε γιὰ τὶς νέες ταυτότητες, ἔστω καὶ ἂν φέρουν ἐπ' αὐτῶν με οἰονδήποτε τρόπον γραμμένο τὸ 666!

Βεβαίως ἀναφέρεται στὴν Ἐγκύκλιον 2626 ὅτι «γιὰ κανένα λόγον νὰ μὴν ἐφαρμοσθῆ σὰν κωδικὸς ἀριθμὸς τὸ 666» ἀλλὰ ὄχι γιὰ κανένα σοβαρὸν λόγον, ἀλλὰ διότι «πίσω ἀπὸ τὴν χρῆση του κρύπτεται κάτι ὑποπτον». Ἀσήμαντες ὅμως λεπτομέρειες στὴν ἐποχὴ τῆς Συνθήκης Σένγκεν, ὅπου ὅλοι μας θεωρούμεθα ὑποπτοι... Καὶ τώρα στὸ θέμα μας.

«Καὶ ποιεῖ πάντας, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα δώσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν, καὶ ἵνα μὴ τις δύνηται ἀγορᾶσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστίν καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς (Ἀποκ. 13, 16-8).

Γράφει ὁ Σεβ. «Ποῖο θὰ εἶναι αὐτὸ τὸ χάραγμα; Τὸ ἱερὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως μᾶς λέγει: Χάραγμα θὰ

εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιχρίστου. (Ἀπκ. 14.11). Ἡ φράση τῆς Ἀποκάλυψης «χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ» μᾶς δίνει ἀναμφίλεκτὴ ἐγγύηση, ὅτι τὸ χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου, δὲν εἶναι, ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ, ὁ ἀριθμὸς 666. Μᾶς τὸ λέει ξεκάθαρα: Χάραγμα θὰ εἶναι τὸ ὄνομά του. Καὶ εἶναι ἀπαρασάλευτὴ ἡ ἐρμηνευτικὴ ἀρχὴ ποῦ μᾶς ἐπιβάλλει: νὰ ἐρμηνεύωμε τὰ ἀσαφῆ χωρία με βάση τὰ σαφῆ» (74, 96).

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Σεβ. δὲν ἀνέφερεν ἄλλα χωρία τῆς Ἀποκαλύψεως, πλὴν τοῦ 14.11 ποῦ τὸν συνέφερεν, ἀναλαμβάνομεν ἑμεῖς νὰ ἐφαρμόσωμε τὴν ἐρμηνευτικὴ ἀρχὴ ποῦ ἐμνημόνευσε ἀλλὰ δὲν ἐφήρμοσεν!

Στὸ Ἀπκ. 13.18 διαβάζομε: «ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστίν· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς» (ἑξακόσιοι ἐξήκοντα ἐξ. Nestle). Ἐνταῦθα ἔχομεν καὶ τὸ χωρίον ποῦ κατ' ἐξοχὴν ἀναφέρεται ὁ ἀριθμὸς τοῦ θηρίου. Ἐνῶ στὸ 13.17 ἔχομε τὴν πληρεστέραν διατύπωσιν τοῦ χαράγματος: «... ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Στὸ 15.2: «ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Στὰ χωρία: 16.2, 19.20, καὶ 20.4 ἀναφέρεται ὁ ὄρος «χάραγμα» χωρὶς ἐπεξηγήσιν. Ὑποδηλώνεται καὶ τὸ ὄνομα καὶ ὁ ἀριθμὸς. (Ἀπκ. 13.17).

Συνεπῶς ἀφοῦ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι καὶ θὰ παραμένῃ ἄγνωστον μέχρι τὴν ἐμφάνισίν του, τὸ χξς(666) εἶναι τὸ γνωστὸν καὶ ἰσχυρὸν χάραγμα» (Ἀρχιμ. Ἐμμ. Καλύβα, Τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, σ. 61).

Διὰ τοῦτο ἡ φράσις καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Σεβ., ὅτι «χάραγμα» θὰ εἶναι ΜΟΝΟΝ τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιχρίστου» δὲν στηρίζεται στὸ ἱερὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἡ παράλειψις τῶν σχετικῶν χωρίων μᾶς δίδει τὴν βεβαιότητα νὰ πιστεύωμεν ὅτι δὲν ἀνεφέρθησαν ἀκριβῶς διότι ΔΕΝ ἐπικροτοῦσαν τὴν θέσιν του! Χειρότερον ὅμως τῆς παραλείψεως εἶναι ἡ παραποίησης - κακοποίησης τοῦ χωρίου 13.17, ὅπου ἀναφέρομαι τὰ ἐξῆς: «... ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Σχολιάζει ὁ Σεβ.: «ἔτσι δηλαδὴ «συμβολικὰ» πρέπει νὰ ἐξηγηθῆ ἡ φράση: «ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». (74).

Τὸ κείμενον ὅμως εἶναι ΣΑΦΕΣ. Χάραγμα εἶναι καὶ τὸ ὄνομα καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὀνόματος. Εἶναι ἰσόκυρα. Πῶς λαμβάνομεν «συμβολικὰ» μόνον τὸν ἀριθμὸν καὶ

ὄχι καὶ τὸ ὄνομα; Καὶ συνεχίζει: «Οἱ ἅγιοι Πατέρες δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν **καμμὰ δυνατότητα** νὰ θεωρήσωμε τὸ 666 ὡς χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου». Ἐὰν τὴν ἀγ. Γραφήν ἐκακοποίησε τόσο βάνουσα, ὅπως οἱ χιλιασταί, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύσωμε ὅτι δὲν ἐνήργησε παρομοίως καὶ γιὰ τοὺς ἀγ. Πατέρας, ὥστε νὰ καταλήξῃ στὸ ἀνωτέρω ἀντορθόδοξον συμπέρασμα; Ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς μᾶς αὐτὸς δὲν εἶναι ὑπερβολικὸς θὰ τὸ ἀποδείξουν τὰ ἀκόλουθα: Γράφει ὁ Σεβ.: «Ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος δὲν λέγει πούθενά, ὅτι ὁ ἀριθμὸς 666 εἶναι τὰ χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου». (88). Καὶ ὅμως. Στὸ διασωθὲν σχετικὸν ἀπόσπασμα ἀναφέρει ὁ ἅγιος: «... καὶ ἐν πᾶσι τοῖς σπουδαίοις καὶ ἀρχαίοις χειρογράφοις τοῦ ἀριθμοῦ τούτου κειμένου», δηλ. τοῦ 666 καὶ ὄχι τοῦ 616, ὡς ἰσχυρίζοντο κάποιοι. Περαιτέρω δὲ σημειώνει ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι «ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου...» (ΒΕΠ. 5, 168). Καὶ ἀλλαχού: «καταλλήλως οὖν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔξει τὸν ἀριθμὸν χξς» (αὐτ.). Συνεπῶς πῶς ἀποφαίνεται ὅτι ὁ Εἰρηναῖος δὲν θεωρεῖ τὸ 666 ὡς χάραγμα, ἀφοῦ κατὰ τὴν Ἀποκάλυψιν χάραγμα θὰ εἶναι «τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ»; (Απκ. 13.17). Ἡ πρᾶξις του αὐτὴ κατὰ τὸν ἀγ. Εἰρηναῖον δέχεται «ἐπιτιμίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν». Ἡ δὲ Ἀποκάλυψις διὰ τοῦ ἀγ. Ἰωάννου ἀπειλεῖ ὅτι ὅποιοι ἀφαιρέσει τι ἐκ τοῦ βιβλίου του «ἀφελεῖ ὁ Θεὸς τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς!» (Απκ. 22.19).

Ἀναφερόμενος κατόπιν στὸν ἀγ. Ἰππόλυτον γράφει: «Δώσει (ὁ ἀντίχρ.) χάραγμα ἐν τῇ χειρὶ τῇ δεξιᾷ καὶ ἐν τῷ μετώπῳ... ἢ δὲ σφραγίς ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐστὶν ψῆφος χξς» (ΒΕΠ: 6, 287).

Τί τούτου σαφέστερον; Χάραγμα, σφραγίς καὶ ψῆφος διὰ τὸν ἅγιον Ἰππόλυτον εἶναι τὸ 666. Σαφέστατον. Ὅχι ὅμως καὶ γιὰ τὸν Σεβ. Δι' αὐτόν: «Φαίνεται ὅτι τὸ λέει. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἔτσι». «Σφραγίδα τοῦ ἀντιχρίστου ΔΕΝ εἶναι ὁ ἀριθμὸς 666 ἀλλὰ τὸ ὄνομά του». (91, 96). Καὶ ἄς γράφει ὁ ἅγιος τὰ ἀντίθετα! Πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ λόγου του ἀναφέρει τὰ ἐξῆς ἐκ τοῦ Ἰππολύτου: «Ὡδε ὁ νοῦς. Ὁ ἔχων σοφίαν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἐστὶν ἀνθρώπου· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς. Περὶ μὲν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἡμῖν τοσοῦτον τὸ ἀκριβὲς ἐξεπεῖν...» (98) (ΒΕΠ. 6.213).

Ὡς βλέπομεν ὁ ἀγ. Ἰππόλυτος ἀναφέρεται στοὺς λόγους τῆς Ἀποκαλύψεως ὅπου τονίζεται ἡ διπλῆ μορφή τοῦ χαράγματος ὡς ὀνόματος καὶ ἀριθμοῦ. Ἡ ζητουμένη ἀκρίβεια τοῦ Ἰππολύτου ἀναφέρεται στὸ ἀποκλειστικὸ ὄνομα πού θὰ συμψηφίζει 666, πρᾶγμα πού μόνον ὅταν ἐμφανισθῇ ὁ ἀντίχριστος θ' ἀποκαλυφθῇ. Περὶ αὐτοῦ οὐδεὶς ἀντιλέγει.

Ὁ Σεβ. ὅμως δὲν συμφωνεῖ διό καὶ ἐπικαλεῖται νέον μάρτυρα, τὸν Ἀνδρέαν Καισαρείας, ὁ ὅποιος σχολιάζων τὸ τῆς Ἀποκαλύψεως: «Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν, ὁ ἔχων νοῦν, ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστίν. Καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ ἐξακόσια ἐξήκοντα ἕξ», γράφει:

«Καὶ τὴν μὲν ἀκρίβειαν τῆς ψῆφου, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τὰ περὶ αὐτοῦ γεγραμμένα, ὁ χρόνος ἀποκαλύψει καὶ ἡ πείρα τοῖς νήφουσιν». Καὶ συμπεραίνει ὁ Σεβ. «Ἄν χάραγμα ἦταν ὁ ἀριθμὸς 666, δὲν θὰ γινόταν λόγος γιὰ

ἀκρίβεια τῆς ψῆφου. Γιατί ὁ κάθε ἀριθμὸς εἶναι ἀπόλυτα ἀκριβής... Ἡ ἀμφισβήτησις γύρω ἀπὸ τὴν ἀκρίβεια τῆς ψῆφου γίνεται ἐπειδὴ: χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου εἶναι ὄχι ὁ ἀριθμὸς 666, ἀλλὰ κάτι ἄλλο τὸ ὄνομά του». (100).

Πρὶν ποῦμε τὰ δικά μας, ἄς ἐρμηνεύσῃ ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας ἑαυτόν. «Καὶ τὸ χάραγμα τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος τοῦ ἀποστάτου πᾶσιν ἐπιθεῖναι σπουδάσει... Καὶ τὴν ψῆφον (666) δὲ τοῦ θηρίου πλατύναι πανταχοῦ ἐπιτηδεύσει, ἐν τε ὠναῖς καὶ πράσεσιν... Καὶ συνεχίζει: «Καὶ τὴν μὲν ἀκρίβειαν τῆς ψῆφου ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τὰ περὶ αὐτοῦ γεγραμμένα ὁ χρόνος ἀποκαλύψει καὶ ἡ πείρα τοῖς νήφουσιν». (99).

Συνεπῶς σφάλεται δεινῶς ὁ Σεβ. ἰσχυριζόμενος τὰ ἀνωτέρω, διότι ἡ ψῆφος, δηλ. ὁ ἀριθμὸς τοῦ θηρίου αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν εἶναι ἀκριβής ὄντως, ἀλλὰ ἐνταῦθα ἡ ἀκρίβειά του ἔχει τὴν ἀναφορὰ εἰς τὸ ὄνομα καὶ ἡ φράσις εἶναι σὰ νὰ λέη: ἡ ἀκρίβεια τῆς ψῆφου θὰ φανῇ ἐν χρόνῳ, ὅτε θὰ ἐμφανισθῇ ὁ ἀντίχριστος μετὰ τὸ ὄνομά του, τὸ ὅποιο θὰ μᾶς δίδῃ ψῆφον 666.

Ὁ Σεβ. ἐν συνεχείᾳ ἐπικαλεῖται τὸν διάδοχον τοῦ Ἀνδρέου Καισαρείας Ἀρέθαν, γράφων: «Ἐντελῶς σαφῆς εἶναι ὁ Ἀρέθας. Τὸ χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου εἶναι ἓνα. Ἐνα καὶ μόνον. Τὸ ὄνομά του, ΟΧΙ ὁ ἀριθμὸς 666». (111).

Ἄς δοῦμε τὸ κείμενον τοῦ ἱεράρχου φράσιν πρὸς φράσιν: «Καὶ τί τὸ χάραγμα; Τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου. Διττὴ δὲ τούτου ἡ γνώσις· ἢ διὰ παραφορᾶς αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, ἢ διὰ ψῆφου». Ἐδῶ τὸ νόημα εἶναι: Διπλῆ θὰ εἶναι ἡ γνώσις τοῦ ὀνόματος· ἢ διὰ γραφῆς ἢ δι' ἀριθμοῦ. Μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ ὁ Ἀρέθας παραμένει πιστὸς ἐρμηνευτῆς τῆς Ἀποκαλύψεως, τοῦ Ἰππολύτου καὶ τοῦ προκατόχου τοῦ Ἀνδρέα. Ἄς δοῦμε καὶ τὴν μετάφρασιν τοῦ Σεβ. «Τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιχρίστου θὰ τὸ μάθωμε μὲ δύο τρόπους: ἢ ἀκουστικά, ἀκούοντας τὴν παραφορὰ του, τὸν ἦχον του, ἢ ὀπτικά: βλέποντας τὰ γράμματα πού τὸ συναποτελοῦν καὶ ἀθροίζοντάς τα, γιὰ νὰ δοῦμε ἂν θὰ ἀποτελέσουν τὸν ἀριθμὸν 666!» Ὅπως βλέπομεν τὴν λέξιν ψῆφον τοῦ κειμένου τὴν ταυτίζει μὲ τὴν λέξιν ὄνομα. Τὴν θέλει νὰ περιέχῃ γράμματα! Τὸ κείμενον ὅμως δὲν λέει τέτοιο πρᾶγμα. Ἀπόδειξις ὁ ἐπόμενος στίχος τοῦ Ἀρέθα: «Καὶ τὴν ψῆφον δὲ τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου πανταχοῦ πλατύναι ἐπιτηδεύθη, ἐν τε πράσεσιν καὶ ὠναῖς, ἵνα ὁ μὴ τούτο ἐπιφερόμενος, ἐν ταῖς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείαις τελευτήσῃ». Ἐὰν ψῆφος = ὄνομα, ὡς θέλει ὁ Σεβ., τότε ὁ στίχος θὰ μεταφρασθῇ ὡς ἐξῆς: «Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ... ὀνόματος τοῦ θηρίου πανταχοῦ... ὅπερ ἄτοπον. Ὁ Σεβ. ὅμως ἰσχυρίζεται ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ σωστόν, διότι, γράφει, «ἂν ἐπρόκειτο γι' αὐτόν (666) θὰ ἔλεγε «ὁ μὴ τούτον ἐπιφερόμενος» (τὸν ἀριθμὸν), ἢ «ὁ μὴ ταύτην ἐπιφερόμενος» (τὴν ψῆφον). Ὅμως τέτοια ἐκδοχὴ ΔΕΝ χωράει. Τὸ ἱερὸ κείμενον τοῦ Ἀρέθα λέγει: «ὁ μὴ τούτο ἐπιφερόμενος». Ἡ ἀντωνυμία ὅμως τούτο στὸ χωρίον αὐτὸ τοῦ Ἀρέθα, ὅπως ἀναφέρεται στὴν ἀρχὴ τῆς παραγράφου: «Καὶ τί τὸ χάραγμα», ἀναφέρεται στὴν λέξιν ΧΑΡΑΓΜΑ καὶ ὄχι στὸ ὄνομα ἢ ψῆφον. Στὸ χάραγμα μὲ τὴν διπλὴν ὄψιν, ὀνόματος καὶ ἀριθμοῦ. Δυστυχῶς διὰ τὸν Σεβ., ἀλλὰ ὁ Ἀρέθας ΔΕΝ ΣΥΜΦΩΝΕΙ μαζὶ του...

Και συνεχίζομεν τὸ κείμενον τοῦ λογίου ἱεράρχου.
 «**Ἀριθμὸν δὲ ἀνθρώπου τὸ ὄνομα εἶναι - ἀντὶ τοῦ ξένου, οὐδὲ ἀήθη καὶ ἐπικεκρυμμένον καὶ διπλόης ἐχόμενον, ἀλλὰ ψῆφον ἐντριβῆ καὶ ἐγνωσμένην ἀνθρώποις**». Καὶ ἐρμηνεύει ὁ Σεβ. «Ὁ Ἀρέθας μᾶς τὸ λέει ξεκάθαρα: ὅπου γίνεται λόγος γιὰ "ἀριθμὸ ἀνθρώπου", δηλαδὴ γιὰ τὸν "ἀριθμὸ τοῦ ἀντιχρίστου", νὰ τὸ ξέρωμε, ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ ἀριθμὸ, ἀλλὰ γιὰ τὸ ὄνομά του». (111). Ὁ Ἀρέθας ὁμοίως λέει τὸ ἀκριβῶς **ΑΝΤΙΘΕΤΟΝ**. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιχρίστου, γράφει, θὰ ἀναλογηθῆ σὲ **ἀριθμὸν ἀνθρώπου** καὶ ἀντὶ νὰ εἶναι ὄνομα ξένου καὶ ἀσύνηθες, κρυφόν καὶ ἀσαφές, θὰ ἀναλογηθῆ σὲ **ΨΗΦΟΝ**, δηλ. **ἀριθμὸν** συνήθη καὶ γνωστὸν στοὺς ἀνθρώπους (666).

«**Μὲ τὰ χάραγμα "χξς"** (666) εἶναι τὸ "ὄνομα μυστικῶς σεσημασμένον" τοῦ Ἀντιχρίστου (Ἰππολ. ΒΕΠ. 6.216). Δὲν εἶναι θεολογικὴ διατύπωσις τοῦ Ἰωάννου, ἀλλὰ «τὸ ἅγιον Πνεῦμα δι' ἀριθμοῦ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ - ἀντιχρίστου - μυστικῶς ἐδήλωσε». (Αὐτ. 213) (Ἀρχιμ. Ἐμμ. Καλύβα, μν. ἔργον, σ. 63-4). Ἄς ἴδωμε καὶ τὸν τελευταῖον στίχον τοῦ Ἀρέθα:

«**Διόπερ γυμνασίας χάριν ἐπανελέσθαι οὐκ ἄκαιρον τὰ τὴν ψῆφον ἐπιφέροντα ὀνόματα, κύρια τε καὶ προσηγορικά**». Ἐρμηνεύει ὁ Σεβ.

«**Ἄν θέλετε νὰ ἔχετε κάποια γνώση γύρω ἀπὸ τὸ θέμα, ἀντὶ νὰ λύσετε σταυρόλεξα ἢ νὰ ἀσχολεῖσθε μὲ ἄλλα παιχνίδια, ψάχνετε νὰ ἰδεῖτε ποῖα ὀνόματα κύρια ἢ καὶ προσηγορικά ἀντιστοιχοῦν στὸν ἀριθμὸν 666**» (112).

Ἐδῶ συμφωνοῦμεν! Εἶναι ἡ μοναδικὴ φορὰ πού ἐρμηνεύσει ὁ Σεβ. τὴν ψῆφον ὡς ἀριθμὸν. Ἐνῶ ὅπως εἶδαμε στὴν ἀρχὴ τῆς περιόδου τοῦ κειμένου τοῦ Ἀρέθα, τὴν «ψῆφον» ἐρμηνεύσει μόνον ὡς γράμματα πού θὰ συναποτελοῦν τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιχρίστου. Ἔτσι ταυτίζει αὐθαίρετα τὸ «**ὄνομα τοῦ θηρίου**» μὲ τὰς λέξεις «**ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ**», (Ἀπ. 13.17), ἐνῶ εἶναι δύο ὄψεις τοῦ χάραγματος ἰσοκρῆτες καὶ ἰσοδύναμες.

Ἐχοντας τὴν πεπλανημένην αὐτὴν ἀντίληψιν θὰ τονίζη συχνὰ στὸ βιβλίον του: «**Ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀριθμοῦ 666 ἐξαντλεῖται στὴν «ψήφισι» τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀντιχρίστου**» (130). Δὲν εἶναι τίποτε περισσότερον

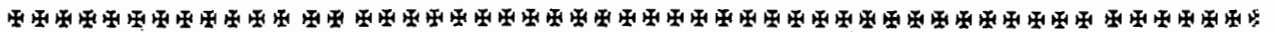
ἀπὸ ἓνα ἀπλό ὄργανο - μέτρο νὰ κάμωμε τέστ, νὰ ἐπαληθεύσωμε, ἂν ἓνα ὄνομα φερόμενο σὰν ὄνομα τοῦ ἀντιχρίστου, θὰ μπορεῖ νὰ εἶναι πράγματι τὸ ὄνομά του» (104). Γι' αὐτὸ καὶ συμπεραίνει: «**Καὶ ὅποιος μιλάει γιὰ χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου, πρὶν νὰ ἔλθῃ ἡ Β' φάσις τῆς παρουσίας του, ἀγνοεῖ τὴν ἀγία Γραφή, ἀγνοεῖ τοὺς πατέρας, καὶ κατὰ συνέπειαν εἶναι μπλεγμένος σὲ παγίδα τοῦ ἀντιχρίστου. Πλανᾶται. Καὶ πλανᾶ**». (75).

Γιὰ τὸν Σεβ. χάραγμα θὰ ὑπάρξῃ **ΜΟΝΟΝ** στὴν Β' φάσις τοῦ ἀντιχρίστου. Ὁ ἅγιος ὁμοίως Ἰππόλυτος, ὅπως εἶδαμε, σαφῶς ὠνόμασε **χάραγμα τὴν ψῆφον χξς!** Καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ψῆφος προέρχεται ἐκ τοῦ ψηφίζω, δηλαδὴ ὑπολογίζω σὲ ἀριθμὸν τὰ γράμματα ἑνὸς ὀνόματος, εἶναι φανερόν ὅτι ἡ ψῆφος 666 = τὸ χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου. (Ἀπκ. 13.18).

Ποῖος λοιπόν, πλανᾶται; Οἱ ἅγιοι πού ἀπλανῶς ἐρμηνεύουν τὰ τῆς Ἀποκαλύψεως, ὡς εἶδαμε, ἢ ὁ Σεβ. πού παρερμηνεύει καὶ διαστρέφει τὰ κείμενα τῆς Γραφῆς καὶ Πατέρων; Δυστυχῶς αὐτοὺς θὰ εἶναι πάντοτε ὁ καρπὸς τῆς ἀλαζονείας καὶ αὐτοπεποιθήσεως... Κατηγορεῖ τοὺς ἀντιφρονούντας ὡς ἀλαζόνας, στοχαστάς, πλανεμένους πού ἔχουν ἀνάγκη ἐξορκισμῶν! (150), τὴν στιγμὴν πού ὁ ἴδιος, ἀκούσια ἢ ἐκούσια, ὁ ἴδιος γνωρίζει, ὑπηρετεῖ τοὺς σκοποὺς τοῦ «θηρίου»...

Κατωτέρω παραθέτομεν τὴν γνώμην τοῦ γνωστοῦ θεολόγου Α. Δελήμπαση ἀναφορικῶς πρὸς τὸ χάραγμα καὶ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ.

«**Τὸ ὄνομα ὁμοίως τοῦ Ἀντιχρίστου δὲν εἶναι γνωστὸν, ἐπειδὴ δὲν ἀπεκαλύφθη διὰ τῆς Ἀποκαλύψεως. Διὰ τοῦτο εἶναι μέχρι σήμερον ἀγνωστον καὶ θὰ παραμείνῃ ἀγνωστον μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἀνόμου, διότι αὐτὸς ὁ Ἀντιχρίστος «φορέσει» τὸ μυστῆρον ὀνόματός του... Ἀπεκαλύφθη ὁμοίως καὶ εἶναι γνωστὸς ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, δηλαδὴ «ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς' (666), καὶ ἔνεκα τούτου τὰ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου δύναται νὰ γίνῃ καὶ ΠΡΟ τῆς ἐλεύσεώς του διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ὡς δηλοῦσι καὶ τὰ γεγονότα**». (Φωνὴ τῶν Πατέρων, Ἀπριλ '96, σ. 7). (Συνεχίζεται).



Ἀπάντησις εἰς π. Β. Βολουδάκη

Μετὰ τὰς ἀπαντήσεις τοῦ π. Β. Βολουδάκη πρὸς ἐμὲ καὶ τοὺς Ἀγιορείτας πατέρας εἰς τὸν «**Ὁρθόδοξον Τύπον**» (φ. 1236 - 44) κατέστη σαφέστερον τὸ τί πιστεύει περὶ τοῦ 666 καὶ τῆς παραλαβῆς τῶν νέων ταυτοτήτων.

1. Ἐν πρώτοις δὲν δέχεται ὅτι ὁ ἀριθμὸς 666 εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου! Ἡ ἱερά Ἀποκάλυψις καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες ἄς κηρύττουν ὅτι εἶναι γι' αὐτὸν δὲν εἶναι! Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Σύνοδος τοῦ γράφει στὴν γνωστὴ Ἐγκύκλιον τῆς 7.4.'97: «**Ὅμως ὁ ἀριθμὸς 666, ἀπὸ τὴν ἀναφορὰ του στὴν Ἀποκάλυψη, εἶναι καθιερωμένος σὰν ὁ ἀριθμὸς τοῦ Ἀντιχρίστου!**» Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ζήτησε ἀπὸ τὴν Πολιτεία «**Νὰ γίνῃ παρέμβασις στὴν ἡγεσίαν τῶν χωρῶν Μελῶν τῆς Ε.Ε. καὶ νὰ ζητηθῆ ἐπίσημα νὰ ἀντικατασταθῇ ὁ ἀριθμὸς**

666... μὲ ἓναν ὁποιοδήποτε ἄλλον ἀριθμὸν».

Περὶ αὐτοῦ τοῦ συμβόλου ἀναφερθῆκαμε ἐκτενῶς στὸν «**Ἀγιορείτην**» (Δεκ. '96) παραθέσαντες τὰς ἀποδεικτικὰς μαρτυρίας τῶν ἁγίων ὅτι τὸ 666 εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου.

2. Ἐν συνεχείᾳ γεννᾶται τὸ ἐξῆς ἐρώτημα: Ἀφοῦ δὲν πιστεύει ὅτι τὸ 666 εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, πῶς τὸν ἀποκαλεῖ ἀπεχθῆ ἀριθμὸν καὶ δηλώνει ὅτι δὲν θὰ παραλάβῃ τις νέες ταυτοτήτες ἂν εὑρίσκειται ἐπ' αὐτῶν; Τὴν ἀπάντησιν μᾶς τὴν δίδει ὁ ἴδιος: «**... ὄχι γιὰτὶ φοβόμαστε ἓναν ἀριθμὸν, ἀλλὰ γιὰτὶ δὲν ἐπιτρέπουμε σὲ κανέναν νὰ ἀνακατεύεται στὴν πίστιν μας καὶ νὰ μᾶς ἐπιβάλλῃ ἓναν ἀπεχθῆ ἀριθμὸν σὰν διακριτικὸ τῆς ταυτότητός μας**», καθόσον «**πρέπει νὰ προασπίσωμε τοὺς "ἀσθενεῖς τῆ πίστει"**» ἐμφοβούς χριστιανούς μας, συγκαταβαίνοντας στὴν ἀδυναμία τους, ἀλλὰ καὶ γιὰτὶ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ἐπιτρέψωμε

στούς πολιτικούς να "παίζουν" με την πίστι μας». Και συνεχίζει:

«Έδω λοιπόν, βρίσκεται ή ουσία του θέματος. Στο γιατί δέν θά πάρουμε τις ταυτότητες. Όλες οί άλλες παράμετροι είναι έπουσιώδεις πτυχές του κυρίου θέματος. Και για τή λύσι του κυρίως προβλήματος απαιτείται θεολογική έπιχειρηματολογία... Θεολογικά δέ έπιχειρήματα, τά όποια νά άντικρούουν τήν ουσίαν των θέσεών μου δέν έδιάβασα μέχρι σήμερα».

Έρωτώμεν: πώς παίζουν με την πίστι μας και άνακατεύονται σ' αυτήν οί πολιτικοί, άφου τό 666 δέν τό θεωρούν, όπως ό π. Β., σύμβολο του Έντιχρίστου, αλλά ένα άπλό άριθμόν; Τί σχέσι με τιν πίστιν μας είναι δυνατόν νά έχη π.χ. τό 14, τό 32 ή τό 866; Τελικώς δέν θά πάρη τήν νέα ταυτότητα άπλως και μόνον για νά μη σκανδαλίση τους «άσθενείς τή πίστει». Θα ένεργήση δηλ. κάτι σχετικόν με αυτό πού γράφει ό Έπ. Παύλος: «Ού μη φάγω κρέα εις τόν αιώνα, ίνα μη τόν άδελφόν μου σκανδαλίσω».

3. Δυστυχώς όμας ή θέσις του π. Β. περί των ειδωλοθύτων και στο σχετικό βιβλίον του και στα άρθρα του είναι άντιγραφική και άντιπατερική. Ίσχυρίζεται ότι τό νά τρώη κάποιος ειδωλόθυτα «κάθε έλλο παρά προδοσία τής πίστεως θεωρεί ό Έπ. Παύλος! Στόν «Άγιορείτην» Νο 22 (Ίαν. '97) άπεδείξαμεν ότι ό Έπ. Παύλος θεωρεί «κοινωνίαν με τους δαίμονας» τό έσθίειν τά ειδωλόθυτα. Προσθέτομεν δέ ένταύθα ότι κατά τόν άγιον Χρυσόστομον ή βρώσις των ειδωλοθύτων είναι «θανατοποιός» και παρόμοιος με τήν βρώσις του άπαγορευμένου καρπού στόν Παράδεισον, για νά τό χαρακτηρίση τελικώς «έγκλημα μέγα και πολλών αίτιον κακών!» (Βλ. Άρχιμ. Έμμ. Καλύβα, Τό χάραγμα του Έντιχρίστου, Νέοι Άνθρωποι, 26.9.'97, σ. 16. Σημειωτέον ότι ό π. Έμμ. Καλύβας άνευρε 61 λάθη στο μικρό βιβλίον του π. Β. περί του 666!).

Έάν λοιπόν κατά τόν π. Β. «δέν είναι προδοσία πίστεως» τό νά τρώη κάποιος ειδωλόθυτα, πόσον μάλλον τό νά πάρη μιá ταυτότητα! Κάτι τό σχεδόν άδιάφορον, μη έπιδεχόμενον κανένα συσχετισμόν με τήν άνωτέρω ένεργειαν και πράξι, κατά τους λόγους του. Και όμας ύπάρχει σαφέστατος συσχετισμός! Ό άγ. Χρυσόστομος γράφει: «Διά τί γάρ παρητήσαντο οί μάρτυρες φαγειν κρέα; Δια τί έφοβούντο φαγειν; Άρα, ει έφαγον άπέθνησκον; Ούδαμώς: άλλ' έπειδη έπώνομαστο των ειδάλων ή μνήμη, έφυγον ου τήν βρώσιν, αλλά τήν των μιαρών έπίκλησιν».

Αυτήν τήν έπίκλησιν ένεργούμεν όταν έκουσίως δεχώμαθε τό σύμβολον του Έντιχρίστου. Έπ' αυτού σημειώνει τά έξής έπιτυχή ό Άρχιμ. π. Εύσ. Βίττης. «Πολλοί μιλάνε για διάφορα μαγικά και άλλα τέτοια κατασκευάσματα πού κάποιοι κάνουν και τά ρίχνουν στην αύλή τους. Τολμούν νά τά βάλουν έπάνω τους; Ποτέ βέβαια! Τότε πώς θά τολμήσουμε έμείς νά

βάλουμε στις ταυτότητες τήν ύπογραφή μας κάτω άπό τό 666; Όλα τά μαγικά κατασκευάσματα του κόσμου μαζεμένα σε βουνό μεγαλύτερο άπό τά Ίμαλαία, δέν έχουν τήν καταστροφική δύναμη πού έχει τό 666 μόνο του, γιατί εκείνα άποτελοϋν όργανα πού ζητούν τήν συμπαραστάση του. Τό 666 είναι ίδιος ό άρχισατανάς και άρχηγός όλων των μάγων των εποχών. Νά γιατί δέν μπορούμε ά συσχετισθούμε μαζί του και δέν μπορούμε νά δεχθούμε τό σήμα κατατεθέν του, τό 666». (Περί του Έντιχρίστου και του συμβόλου του, 666. Θεσ/νίκη 1997, σ. 40/1).

Συνεπώς σφάλεται δεινώς ό π. Β. άφ' ένός μεν διότι άγνοεί τήν περι ειδωλοθύτων διδασκαλίαν τής Έκκλησίας, άφ' έτέρου δέ, διότι θεωρεί τό χάραγμα του Έντιχρίστου (= 666) ως ψιλόν και άδιάφορον άριθμόν. Παρά ταύτα καυχώμενος σημειώνει: «Κατωχύρωσα τις τοποθετήσεις μου, όσο μπορούσα με θεολογική συλλογιστική» ένώ «θεολογικά έπιχειρήματα δέν άκούω!»...

Και ένώ αί θέσεις τής Άποκαλύψεως και των άγ. Πατέρων δέν συνιστούν θεολογικά έπιχειρήματα δια τόν π. Βασίλειον, τόν ένθουσιάζει ή διάτρητος θεολογικά Έγκύκλιος τής Συνόδου του, ή όποια διακηρύσσει: «... ή σφραγίδα του Έντιχρίστου, για τήν όποία όμιλεί ή Άποκάλυψη, δέν είναι ένα έξωτερικό σύμβολο... αλλά ή έκουσία άποκοπή (του άτόμου) άπό τήν ζωή τής Χάριτος του άγίου Πνεύματος...».

Τήν άνωτέρω θέσις τής Έγκυκλίου τήν έχουν ήδη καταδικάσει και χαρακτηρίσει αίρετικήν κληρικοί συνάδελφοι του π. Β., άκριβώς διότι έρχεται σε τελείαν άντίθεσιν με τήν διδασκαλίαν τής Έκκλησίας. Διότι όπως τό άγιον Βάπτισμα και Χρίσμα είναι «σφραγίς δωρεάς Πνεύματος Άγίου» και διακρίνεται έξωτερικώς δια τής χρίσεως του άγίου ελαίου, έτσι και τό σύμβολον του Έντιχρίστου 666, ένώ θά διακρίνεται έξωτερικώς θά ένεργή έσωτερικώς. Άν ήταν μόνον έσωτερική πίστις και κατάστασις τής «σατανοσχήμου προσωπικότητας», ως γράφει ό π. Β., τότε πώς θά ήδύναντο τά όργανα του Έντιχρίστου νά διακρίνουν ποιός τό έχει και ποιός όχι, ώστε νά επιτρέπουν μόνον στόν έχοντα «άγοράσαι ή πωλήσαι»; (Άπκ. 13.17).

Γι' αυτό και όταν ό Έντιχριστος θ' άρχισή τόν μεγάλο διαγμόν θά προσπαθούν όλοι νά κρυφθούν, αλλά οί έχοντες τό χάραγμα θά προδίδωνται άπό αυτό και θά έντοπιζώνται, ως παραστατικώς γράφει ό άγιος Ίππόλυτος: «... πάντες γάρ του έκφυγειν και του κρυβήναι σπουδάσουσι και ούδαμου δυνήσονται λαθειν εκ των παθών του άντικειμένου. Άλλά τό σημείον αυτού περιφέροντες, εϋδηλοι και γνωστοί αυτώ άναδειχθήσονται». (ΒΕΠ, σσ. 289).

Σημ.: Τό παρόν άρθρον καίτοι έστάλη άπό 1 Όκτ. στόν «Όρθ. Τύπον» ως άπάντησις στα καθ' ήμίν 6 άρθρα του π. Β., έν τούτοις ΗΡΝΗΘΗ τήν δημοσίευσίν του! «Ο νοών νοείτω»...

Έκδότης - Υπεύθυνος: Έρομόναχος Θεοδώρητος, Άγιορείτης - Τιμή τεύχους 25 δρχ.
Διεύθυνσις: Έσρά Μονή ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ - Τ.Θ. 27. 844 00 - ΠΑΡΟΣ
Διεύθυνσις Τυπογραφείου: Κορίννης 7, 105 53 - Άθήνα - Τηλέφ. 32.16.295